

Gabriela Futová

Nototo

a Šelma v dome

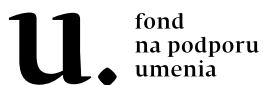

Ilustrovala
Marcela Kupčíková

Nototo
a Šelma v dome

Tento projekt podporil z verejných zdrojov

Text © Gabriela Futová 2024

Ilustrácie © Marcela Kupčíková 2025

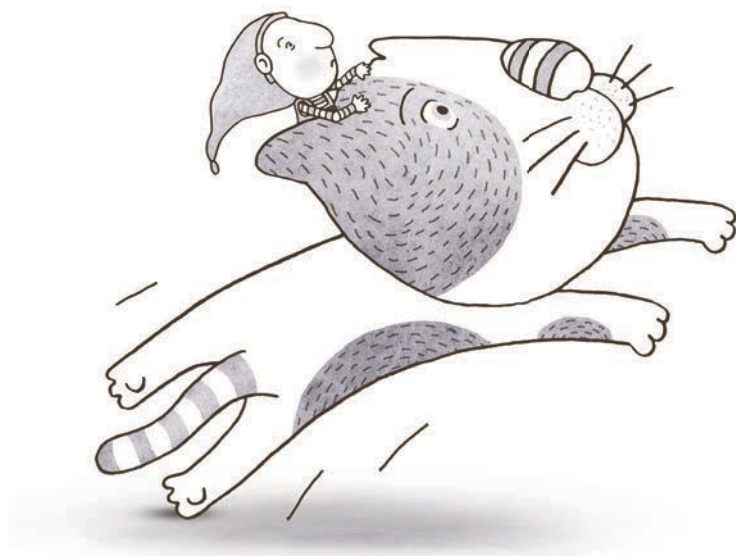
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6685-3

Gabriela Futová

Nototo a Šelma v dome

Ilustrovala
Marcela Kupčíková

slovart

„**N**o toto! Už zase?“

Vylakane som sa strhol a v duchu rýchlo rozmýšľal, čo také som vyviedol. Nepoukladal som poriadne písmenká? Alebo som niekde nechal niečo, čo našu učiteľku Elvíru Múдру nahnevalo tak veľmi, že zlostne vykrikuje moje meno?

„Toto pekne prepíšeš!“

Otvoril som oči a obzrel sa okolo seba. Ale toto... to nebola škola. Jasné! Veď školu som s ostatnými škriatkami predsa ukončil. Toto bolo... miesto, kde som už bol. No áno! Toto bol môj domov. Tu som sa narodil a sem som sa po škole aj pekne vrátil.

Opatrne som vykukol spod kresla. Pri stole sedel môj známy neznámy prváčik a trápil sa s písaním. Pomáhal si špičkou jazyka, ale asi mu to nešlo až tak dobre, lebo sa príšerne mračil.

„Môžem sa na to vykašľať!“ hundral. „Chcem ísť hrať futbal a nie písať. Načo mi to bude? Futbalista má vedieť kopáť do lopty a nie sa moriť s písmenkami.“

„Už to máš?“ Ženský hlas znel prísne. Možno patrilo niekomu ako Elvíra Múdra.

„Mami, mňa to nebaví. Ja chcem ísť von!“

„Hneď ako to poriadne napíšeš, môžeš ísť hrať futbal. A vieš čo? Ak to napíšeš pekne, večer ťa čaká prekvapenie.“

„Prekvapenie? Aké prekvapenie? Dostanem darček?“

„Najprv si pekne napíš úlohu a potom sa uvidí.“

Priznám sa, pri slove prekvapenie som takmer vyskočil spod kresla. Aj ja som chcel vidieť prekvapenie. Hoci nebolo moje, ale chlapcovo. Čo keď dostane niečo mimoriadne dobré? Sladučké a šťavnaté. Alebo niečo pekné. Alebo niečo náramne zaujímavé. Alebo...

„Mám to!“ chlapec vyskočil od stola. Nepočkal, ani kým mu mama skontroluje úlohu. Vybehol z izby a už som začul len buchnutie dverami.

„Pochábel' jeden,“ vzdychol si ženský hlas. Ozval sa nebezpečne blízko, a tak som sa pre istotu viac prikrčil. Žena sa nahla nad stôl a vzdychla.

„Mohol to napísať aj krajšie, ale čo už.“ Zatvorila zošit a vrátila sa nazad, odkiaľ prišla.

Opatrne som vyliezol spod kresla a obzrel si izbu. Bola malá, taká akurát pre malého chlapca. V izbe bola skriňa, posteľ a detské kreslo, pod ktorým som sa schovával. Na stene viseli police. A na policiach autíčka. Veľa autíčok. Keby sa mi k nim podarilo dostať... zasníval som sa. Sníval som však úplne zbytočne. Police boli privysoko a ja som primalý. Budem rád, ak sa mi podarí vyliezť na stôl alebo na posteľ.

Opäť som sa rozhliadol po izbe. Niekde predsa musím bývať! Malo by to byť útulné a bezpečné. A vtedy som to zbadal. Pod posteľou bola veľká zásuvka. S otvorom na ľudské prsty, aby ju dokázali vytiahnuť. Dost' nízko, aby som sa dostal dovnútra. Rozbehol som sa k nej, podskočil som a bol som dnu. Chvíľu mi trvalo, kým som si zvykol na prítmie. Potom som si spokojne popozeral, čo všetko obrovská zásuvka skrýva.

Dva vankúše, jeden na druhom. Super, v prípade potreby sa môžem zavítať medzi ne. Nákladné autíčko. Pokrčené pyžamo. Stratená ponožka. A potom cink, cink, cink! Pohľad mi padol na domček. Vlastne to nebol domček, ale pokladnička. Mala však

dvere a okno a vyzerala, akoby čakala iba na mňa. Rýchlo som sa do nej nasúkal. Neboli v nej žiadne peniažky, ale keď som si predstavil, že si tam dám nejaké to písmenko ako nábytok, zrazu som mal pred sebou riadne bývanie. A super bezpečné. Lebo ak by aj niekto vytiahol šuplík spod postele, kým by tak urobil, dávno by som bol ukrytý.

Spokojne som vyliezol von. V brušku mi začalo škvŕkať, a tak som vedel, že sa musím poobzerať po jedle. Z vedľajšej miestnosti sa ozývali zvuky. To asi mama chystala večeru, ale tam som si netrúfol. Pod stolom však ležala odhodená aktovka. Ani neviem, čo mi to napadlo. Raz-dva som do nej zvedavo vliezol. A dobre som urobil! V aktovke rozvonjavala desiata. Až sa mi zbehli slinky. Prekutral som sa k nej a rozbalil ju. Rožok s maslom a red'kovkou. Mňam. Pooblizoval som maslo, dvakrát odhryzol z red'kovky, zjedol pár omrvíniek z rožka a bol som najedený. Škoda, že my, škriatkovia, nemáme väčšie brušká. Tá red'kovka bola ozaj vynikajúca.

Plné bruško spôsobilo, že sa mi začali zatvárať oči. Vliezol som preto späť do posteľového šuplíka a zavíral sa medzi vankúše. Boli mäkučké a voňali po levanduli. A keby sa vôňa dala ochutnať, veru že by som sa zalizoval až za ušami.

„Jéééj! Mami! Ten je zlatý!“

Chlapec pišťal tak nahlas

a prenikavo, až som vyskočil, akoby ma pichla osa. Normálne som sa vyľakal. Len čo mi však prestalo srdce búchať ako divé, utekal som k zásuvkovému otvoru na prsty a vykukol von.

Izba bola prázdna. Chlapcov hlas sa ozýval od vedľa.

Vyskočil som zo šuplíka a pobehol k pootvoreným dverám. Opatrne som vykukol spoza zárubne. Kvôli zvedavosti som takmer zabudol na opatrnosť.

„Bude len môj!“ vykrikoval chlapec. V rukách mal čosi chlpaté. Striedavo to dvíhal a ukladal do pelechu. To čosi sa hýbalo a sem-tam zamňaučalo.

Mačka!

Od ľaku som prestal dýchať. Mojm domovom je miesto, kde bude bývať mačka? Taká mačka, pred akou nás Elvíra na každej hodine varovala? Mačka s ostrými pazúrami a zubami, pre ktorú je škriatok myšou a treba ho chytiť a zjesť?

Vyľakane som utiekol späť do zásuvky a skryl sa medzi vankúše. Už odtiaľ nikdy nevyleziem. Alebo ešte lepšie. Schmatol som zabudnutú ponožku a nasúkal ju do pokladničky. Tam som sa do nej zakuklil ako motýlia larvička a ani sa nepohol. Určite nevyjdem von. Nikdy!

Lenže tá moja potvorská zvedavosť mi nedala. Z kuchyne, lebo tá miestnosť vedľa bola kuchyňa, sa ozývali radostné výkriky a ja som fakticky chcel vidieť, čo sa deje. A tak som pomaly vyliezol a opäť tam nakukol.

Chlapec si mača nadhadzoval a chytal. Ako loptičku.

„Nerob mu to, je to živý tvor,“ upozornila ho mama. „Radšej ho pohladkaj. Dáme mu napapať, ukážeme mu záchodík a peliešok a necháme ho, nech si pospí.“

„Ako ho budeme volať?“ opýtal sa chlapec a konečne si mača prestal nadhadzovať.

„Je to tvoje mača, tak mu vymysli meno ty.“ Mama si prisadla k drobcovi na zem a nežne ho pohladkala.

„Pozri, akú má jemnú srst'. Aké je hladučké. A ako sa leskne.“

„Budem ho volať Šelma!“ rozhodol sa chlapec.

„Nevymyslíš nejaké iné meno? Šelma sa k nemu vôbec nehodí. Pozri, aké je zlaté.“

„Lenže šelmy sú odvážne a všetci sa ich boja. A ono bude také isté. Bude Šelma!“

„Nemusíš mu dávať meno hneď,“ namietala mama. „Skús porozmýšľať a uvidíš, či ti nenapadne niečo krajšie.“

„Bude Šelma!“ zvriskol chlapec.

„Veď dobre,“ ustúpila mama. „Keď chceš mať mačku s menom Šelma, tak bude Šelma. Ja len dúfam, že to bude dobrá šelma, aby som sa nezbláznila. Hádam mi nebude trhať záclony.“

Prevrátil som oči. Žiť so Šelmou v jednom byte, to asi nebude nič zábavné. Ďalej som sledoval, čo sa deje.

Šelma sa najedla. Z malej misky odjedla trošku viac, ako by som odjedol ja. Potom ju zavreli do takého domčeka, kde chvíľu šušťala a škrabala.

„Ty si ale šikovné mačiatko!“ pochválila ho mama. Nechápem za čo, veď len vošlo a vyšlo von. Mama ho zobrala na ruky a sadla si na stoličku. Mača v jej rukách zapriadlo a o chvíľočku už ostošest' odľukovalo.

A možno to nebude také strašné, pomyslel som si. Možno bude Šelma len jesť a spať a ja budem v bezpečí.

Nestihol som to ani domyslieť, keď sa dvere rozcapili a ja som dostal ranu do nosa. Do izby vošiel chlapec. Vôbec si ma nevšimol. Zato vyskočil na posteľ, natiahol sa k poličke a vzal z nej zopár autíčok. Zvedavo som sledoval, ako sa hrá. Ako s nimi chodí hore-dolu po posteli, ako nimi naschvál do seba naráža a pritom vytrubuje a vrčí, akoby bol tým autom on.

Hm, čudné.

Chlapec odrazu zahodil autá na zem a začal skákať po posteli.

„Hop! Hop! A skok!“ vykrikoval ako najatý.

Ukrýval som sa pod stolom a premýšľal, ako sa dostať do svojho domčeka pod posteľou. Čo keď ma chlapec zbadá? A čo keď skočí tak, že sa posteľ preborí a ja o svoj nový domček hneď prídem?

„Hop! Hop!“

„Okamžite prestaň skákať po tej posteli!“ ozvalo sa z kuchyne.

„Chceš ju polámať? Varujem ťa, budeš spať na zemi!“

Chlapec na krik nereagoval. Ďalej skákal, keď tu zrazu rup. Pri dopade krivo stúpil, nohy sa mu podlomili a on sa zrúbal na zem.

„Uááááá!“ príšerne sa rozreval.

Do izby vbehla mama.

„Čo sa ti stalo? Žiješ?“

Chlapec jačal tak hrozne, že sa to nedalo počúvať. Zapchal som si uši, ale jeho krik prenikal k mojim zvukovodom aj naďalej. Mal som pocit, že mi praskne hlava.

„Petko, odpovedz! Bolí ťa niečo?“

Chlapec rumázgal a neodpovedal. A tak mu mama skontrolovala nohu a vzala ho na ruky.

„Ideme na pohotovosť,“ riekla skôr sebe ako jemu a potom už len treskli dvere a v byte sa konečne rozhostilo ticho.

V prvej chvíli som mal pocit, že tam neostanem. Vreskot chlapca ma tak rozrušil, že som nedokázal normálne rozmýšľať. Namiesto do svojho domčeka som omylom vbehol do kuchyne. A kým som zbadal, kde som, stál som zoči-voči Šelme.

Najprv sme na seba zarazene hľadeli. Nepohla sa ani ona, ani ja. Potom som urobil krok dozadu a Šelma skočila! Bolo to také bleskurýchle, že som nestihol povedať ani Jaj!

A bolo zle. Šelma ma priľahla celým svojím telom. Skúsil som sa pohnúť, ale namiesto toho, aby som sa uvoľnil, Šelma cvakla zubami. Myslel som, že je so mnou koniec. Šelma mi však neublížila.

Schmatla ma za koniec košiel'ky a odniesla do svojho pelechu. A tam... tam si ma začala labkami pohadzovať, akoby som bol loptička.

Toto nerozchodím, prebleslo mi hlavou. Na počudovanie však Šelma narábala labkami veľmi šikovne a veľmi opatrne. Ani jeden jediný raz ma nepoškriabala. Nevedel som, ako sa brániť, a tak som sa uvoľnil a prestal sa hýbať. Zrazu som bol obyčajná malilinká handrová bábika.

Šelma ma nechala na zemi. Ani som sa nepohol. Štuchla do mňa ňufákom. Ja nič. Niežeby som nechcel, ale bol som taký vydesený, že som zdrevenel. Vtom sa Šelma obrátila a začala pazúrikmi škriabať o drevko.

Netuším, kde som v sebe vzal toľko sily. Odrazu som vyskočil a ako blesk, čo ako blesk, ako dva blesky som utiekol do izby. Tam som sa vrhol do šuplíka, skočil do domčeka a až do rána som sa od strachu triasol ako osika.